

и разтваряй човала да го напълнимъ, че въ сандъка вече нѣма мѣсто.

Азъ и когато Авджи-Михалъ ми заповѣдваше, пакъ се поопѣвахъ, а сега слушахъ каквото ми кажеше тя, отивахъ дето ме бутнѣше — като овца. За приказки не ме биваше, само гледахъ какъ ме стрелятъ очитѣ ѝ, черни, все засмѣни. И усѣтихъ какъ ходятъ подъ кожата ми сладки трѣпки.

Изгребахме сандъка и напълнихме човала.

— Сега да сипемъ зърна въ коша, — рече тя. — Вземи човала на гърба си!

И азъ го взехъ, препълненъ човалъ, дето двама души мжно ще го дигнатъ. Турихъ го на гърба си. Трѣбваше да се покача по една стълбичка — покачихъ се. Трѣбваше да ми каже какъ да се обърна и де да го изсипя, а тя — мълчи. Чакамъ, човалътъ ще ме смаже, краката ми се разтреперили, ще ми се скжсатъ жилитѣ — тя мълчи. Най-после каза ми де да го изсипя и ми олекна. Гледамъ я — смѣе се.

— Добре, — похвали ме тя. — Сега вземи гребача и като направи брашното връхъ въ сандъка, ти го уравнивай.

Взехъ гребача и уравнивамъ брашното. Имахъ навикъ тогазъ, като се залисамъ въ една работа, отварямъ си безъ да ща устата и зяпамъ.

— Ей, затвори си устата, че ще глътнешъ воденицата! — каза ми тя.